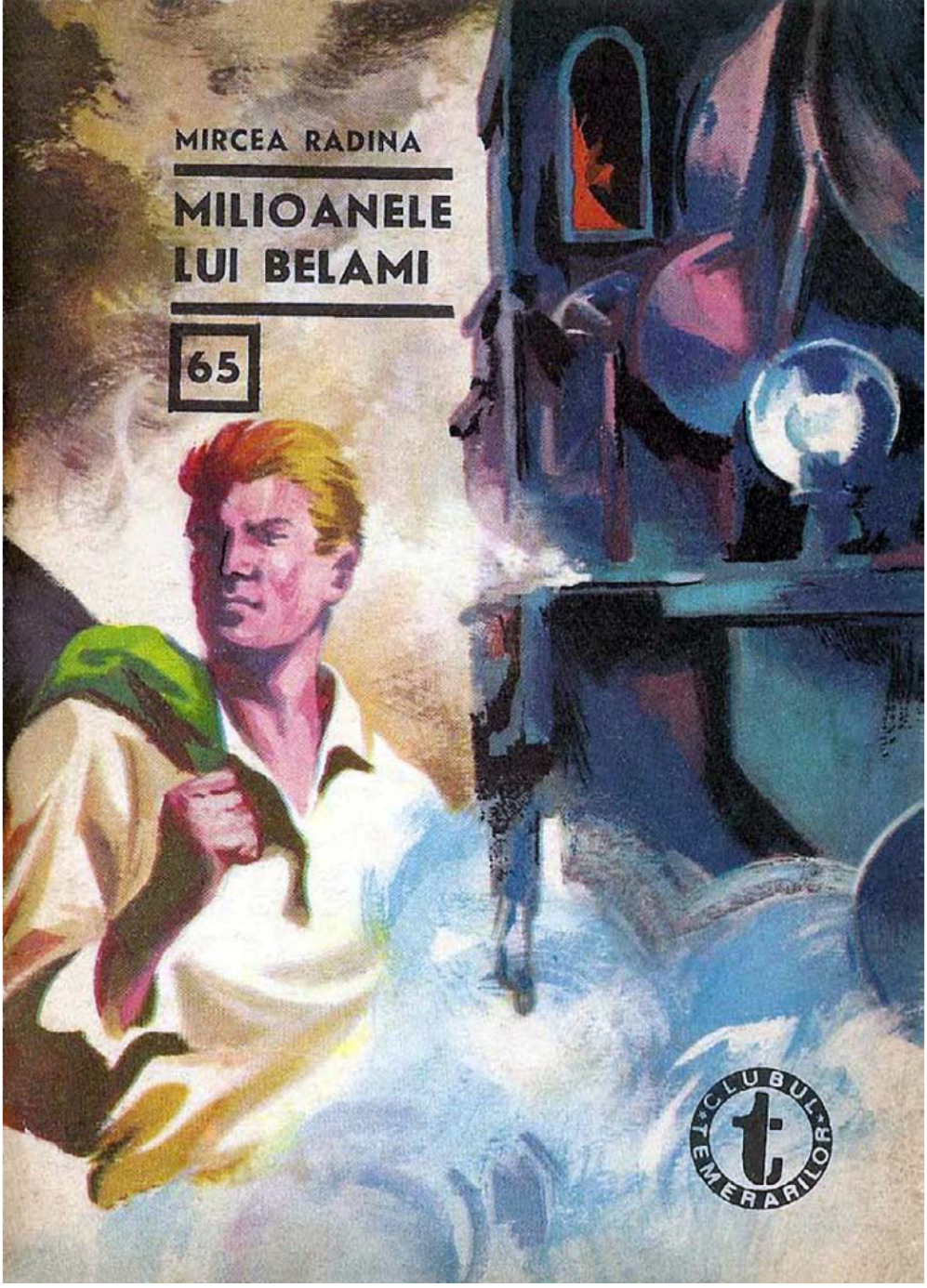
MIRCEA RADINA
MILIOANELE LUI BELAMI
65
CLUBUL EMERAILOR

MIRCEA RADINA

MILIOANELE LUI BELAMI

I

65
EDITURA TINERETULUI

Milioanele lui Belami
Mircea Radina

EDITURA TINERETULUI
București, 1969

Redactor: Iordana Ureche
Tehnoredactor: Dumitru Verdeș
Copertă: Dumitru Ionescu
Digitalizare: EPUB

1. FATA CU PĂRUL NEGRU

Locotenentul Soare ieşi din cantonament oarecum contrariat. Agentul de legătură care-l anunţase să se prezinte de urgenţă la regiment nu putuse să-i dea nicio explicaţie în legătură cu acest ordin neaşteptat al lui Belami.

Tânărul mergea cu pas egal, fără să ia seama în jur. Era seară, aerul proaspăt de primăvara exala miresme tari de zambile şi tămâioară, de zarzări şi corcoduşi înfloriţi. Ofiţerul, cufundat în gânduri, nu simţea nimic din farmecul serii. Auzul îi era captat de clinchetul limpede al duriţelor de la pinteni, două note muzicale care-i sunau ca un refren pe cât de vechi, pe atât de îndrăgit.

Cu puţin înainte de începerea celui de-al doilea război mondial Câmpina nu-i arăta trecătorului mare lucru: case micuţe, cu câteva camere, expuneau cu zgârcenie câte o fereastră, două, iar acoperişurile abia răsăreau dintre coroanele pomilor fructiferi şi ale salcâmilor. Şoselele în pantă erau de obicei circulate. Un miros vag de gudron se împrăştia uneori, mai ales seara, fără să aibă puterea de a risipi valurile de aer rece care coborau dinspre munţi.

Ajunse în faţa casei în care se afla cartiruit colonelul Belami pe timpul manevrelor. Îşi controlă ţinuta instinctiv şi bătu la poartă. Îi deschise gazda, o femeie scundă, morocănoasă.

— Ce doriţi?

— Vreau să merg la domnul colonel.

— Toată ziua nu vă mai potoliţi. M-aţi înnebunit.

Nu se opri la impolitețea femeii. Îşi făcu loc pe lângă ea şi se îndreptă spre camera lui Belami. Bătu în uşă nici prea tare, nici prea încet, şi când auzi glasul baritonal al comandantului său apăsă clanţa.

Intră, salută şi rămase într-o impecabilă poziţie. Stătea ca pe un soclu, blestemând în sinea lui rigorile care îl puneau de cele mai multe ori într-o confruntare penibilă cu el însuşi.

Colonelul Belami citea ceva la masă. Se vede că era tare preocupat de lectură, pentru că abia după câteva clipe îl învrednici cu o privire obosită. Îl măsură din tălpi până în creştet, zâmbi, apoi îi spuse pe un ton cald, aproape părintesc:

— Dacă ai fi mai scund cu o palmă, dacă ai avea părul blond şi

nu negru, ochii albaștri și nu verzi și dacă n-ai fi câteodată atât de pansiv, aș jura că mă aflu în fața mea însumi în urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani. Te avertizez, deci, să mă examinezi cu atenție, ca să-ți dai seama cum ai să arăți peste un sfert de veac. Cu corecturile de rigoare, firește. Clar?

— Foarte clar, domnule colonel.

— Ar fi bine, băietele, să iei măsurile cuvenite: însoară-te! Să n-ajungi ca mine, solitar la vremea ghioceilor de toamnă. Înțeles?

— Înțeles, domnule colonel.

— Cât timp suntem în doi, ai putea să nu mă mai „domnești“ atât. Zi-mi simplu, cum îmi spuneți toți într-ascuns, Belami. Nu-mi displace.

Soare prinse o umbră ușoară care trecuse fulgerător peste fruntea înaltă, liniată ca un portativ, a comandantului său de regiment.

— Dar nu pentru asta te-am chemat.

— Sunt convins, domnule colonel.

— Iar mă iei cu „domnule“?

— Mă iertați! Obișnuința.

— Ai citit fițuica asta ordinară?

Soare luă ziarul pe care i-l întindea Belami.

— Vă referiți la articolul care pomenește de manevrele noastre?

— Evident. Înseamnă că ai citit. Nu ți se pare că „domnii“ ăștia cunosc foarte multe amănunte legate de locurile unde se desfășoară manevrele?

— M-a uluit și pe mine într-un fel...

— Și ca ofițer cu misiuni speciale ce crezi că este de făcut?

— Să-i tragem la răspundere!

— Dacă putem. Dacă nu, suflăm în buze. Ar merita să le aruncăm maghernița în aer. Îndată ce vor lua sfârșit manevrele, vom face un raport sus de tot, să-i potcovim puțin pe domnii ăștia nețesălați care cred că-și pot vârî nasul în treburile noastre militărești ca-n oalele lor cu ciorbă.

Locotenentul înțelegea bine că se petrece ceva cu Belami. Prea era vorbăreț.

— Acum spune-mi ce ai mai aflat despre „cineaștii“ tăi.

— Nu sunt „ai mei“.

— Începi să-mi placi. Să știi însă că nici ai mei nu sunt. Ascult!

— S-au fâțâit chiar prin zona noastră, între Câmpina și Moreni, câteva zile. Am refăcut cu ușurință ruta mașinii lor. De altfel, pe schița aceasta totul este indicat destul de precis.

— Destul?

— Vreau să zic... precis...

— Asta e cu totul altceva.

Belami urmări, interesat, cu vârful creionului linia șerpuitoare trasată de Soare cu tuș negru și care unea un număr de localități din regiunea în care se aflau.

— Ce zici, tinere, să fie numai o coincidență? Mai că n-aș crede. Ei cunosc destul de bine, din ziare, itinerarele noastre. Nu ești de părere că ar fi cazul să cerem răspuns la întrebarea aceasta legiunii de jandarmi? Întâmplarea face că un regiment de-al lor se află în zonă, iar comandantul unității, un vechi amic și coleg, poate fi găsit chiar aici în Câmpina.

— Nu v-am raportat încă totul.

— Avem timp berechet. Țin să plecăm neîntârziat la Dobreanu, comandantul legiunii de jandarmi.

*

Cei doi ofițeri mergeau de un sfert de oră, schimbau din când în când câte o vorbă, dar mai mult tăceau.

Colonelul Dobreanu, comandantul legiunii de jandarmi, un om nu prea înalt, cu gâtul puternic clădit pe umeri viguroși, cu părul, sprâncenele și mustața cânepii, îi primi jovial:

— Belami, afurisitule, ce bucurie! Nu văd niciun fir de păr alb...

— Îl cănesc, ce crezi!

— Ascultă, Belami, dă-i ordin locotenentului tău să iasă două secunde din cameră. Am să-ți spun ceva între patru ochi.

— Haide, lasă prostiile... Poți să-mi dai și față de el pumnul cu care mă amenințai încă de pe când eram colegi la liceul militar. Numai că pe urmă... ai să-ți încasezi și tu porția. Cu supliment, să știi.

— Bine, ne răfuim altă dată... sau poate că ai venit chiar pentru asta..

— Nu, Dobrene – vocea lui Belami deveni brusc gravă – altceva m-a mânat încoace. O afacere cu niște... cineaști.

— Ei, imberbule, nu cumva te-au invitat să joci rolul lui Belami? Vrei să-l concurezi pe Charles Boyer?

— Ai auzit de o anumită caravană care bate drumurile Prahovei de câteva zile?

— Tu ce crezi?

— Cred că da.

— Atunci... n-ai vrea să discutăm despre altceva? Apropo, am găsit o fotografie veche... Amândoi, la Mărăști, înainte de atac. Îți amintești de ziua aceea de apocalips?

— Să știi că păstrez și eu poza. Dar mai mult mă interesează acum cineaștii... Nu schimba vorba!

— Ce ai cu ei, frate! Au actele-n regulă.

— Ce fel de acte?

— Toarnă exterioarele pentru un film care se va chema „Fata cu părul negru“ sau cam așa ceva.

— Și ce hram poartă? De unde vin?

— Habar n-am. Pare să fie o companie particulară, „Excelsior“, creată ad-hoc nu știu unde. Un american, un englez și... chiar un român...

— Ofițerul meu, aici de față, știe mai multe despre această companie „ad-hoc“...

— Zău? Hm! S-auzim!

Belami scoase harta cu traseele însemnate de Soare.

— Crezi că are vreo legătură cu manevrele voastre? Mă-ndoiesc.

— Atunci ce vor indivizii ăștia? Ce părere ai? Îți închipui că i-a apucat așa, din senin, dragostea de România?

— Nu ți-am spus? E vorba de niște exterioare și atât. Unde mai găsesc ei peisajele noastre? Dumneata, locotenente, ce zici?

— Eu, dacă-mi permiteți, am alte păreri.

Soare scoase din buzunar o hârtie mototolită și o despături pe masa din fața lui Dobreanu.

— O hârtie de ambalaj! se miră colonelul de jandarmi. Unde naiba ai găsit-o?

— Citiți reclama magazinului care a imprimat-o.

Dobreanu citi rar:

— „Vinurile Rhein peste tot... Hermann și Robert, Calea Rahovei“. Nu înțeleg mare lucru. Tu, Belami, pricepi ceva?

— Ceva, ceva... Firma asta... Cazul cu spionul prins nu de mult chiar în acest magazin... Ziarele au relatat acest fapt.

— Să mă ia naiba, române... Cât pe-aci să uit, zău așa... Ai dreptate. Ei, locotenente, am impresia că ai stofă. Unde ai găsit-o?

— Într-unul din locurile unde-și parcaseră mașina cei cu... compania.

— Ce ai de gând, Dobrene? întrebă Belami.

— Nimic. Absolut nimic.

— Nu-i pui sub urmărire?

Dobreanu oftă lung:

— Mă, române, în câte suntem azi? În 12 aprilie, nu? Am să-ți dau să citești un document secret.

Scoase dintr-un dosar o foaie dactilografiată. Belami citi cu glas tare:

— „În ziua de 10 aprilie 193... se aflau în Valea Prahovei circa 1000 de turişti veniţi unii cu maşini proprii, alţii cu trenul. Majoritatea, după datele pe care le deţinem, se recomandă drept specialişti în diverse probleme industriale, în special în cele privind extracţia şi prelucrarea ţiţeiului. Mulţi au aparate de fotografiat...“

— Ajunge, dă-mi hârtia! Ce crezi, dispun de o mie de oameni care să ia urma tuturor acestor plimbăreţi, dintre care, sunt sigur, cel puţin zece-douăzeci au venit cu nişte „intenţii“ clare? Domnii de la siguranţă au alte... preocupări.

— Am înţeles. Deci nu te interesează treaba pentru care am venit. Bună seara!

— Stai, omule, stai! Pentru ce îţi închipui că mă aflu în seara aceasta aici?

— Atunci?

— Am să văd ce pot face în problema cu „cineaştii“ tăi. Am să văd... Deci v-aş ruga să credeţi că misiunea voastră se încheie aici. Mulţumesc pentru sesizare! Mai departe nu vă dau voie să acţionaţi. E teritoriul meu.

— Şi al meu, şi al tuturor... daca vrei să afli şi opinia mea. Bună seara! Hai, Soare!

— Stai, Belami... Crezi că te las să pleci aşa?

Dobreanu fu convins că lucrurile au luat o întorsătură pe care el n-o dorea, de aceea socoti că este mai potrivit să bată în retragere.

— Ai rămas la fel de încăpăţânat, române! De asta-mi placi, luate-ar naiba! Hai, mai bine, să stropim revederea noastră cu un păhărel. Am ceva de soi.

— Mirosisem eu ceva, zâmbi oarecum maliţios Belami. Nu-ţi dezminţi vechile preferinţe...

— Preferinţele mele sunt şi ale tale, afurisitule!

Belami îl cuprinse pe negândite peste umeri, râzând în hohote.

Soare, care asistase la ultimul schimb de cuvinte cu obişnuita-i impasibilitate, dădu un pas înapoi:

— Îmi permiteţi să mă retrag?

— Nu! spuse Dobreanu.

— Unde vrei să pleci, mânzule? sări şi Belami.

Dobreanu îi apucă de epoleţi şi-i trase pe amândoi în camera alăturată.

*

Filtrate prin cristalul auriu al țuicii de Văleni, amintirile celor doi foști colegi de liceu, de școală militară și de front curgeau ca un râu lin și adânc. Se despărțiră târziu, după miezul nopții.

Locotenentul îl conduse pe comandantul său de regiment, care își risipise toată voia bună, iar acum părea sărăcit de cuvinte, coborât ca prin farmec pe o scară neluminată, într-un tărâm la fel de întunecat. La despărțire nu uită însă să-i recomande locotenentului: Du-te și dormi zdravăn! Până la 9 să dormi, auzi? După aceea, iei lucrurile în serios cu „cineaștii“.

— Dar domnul colonel Dobreanu spunea...

— Lasă-l tu pe „românul“ meu... Asta mă privește personal. El cu ale lui, noi cu ale noastre... Noapte bună!

— Să trăiți!

*

Noaptea era liniștită, de un calm ireal, cu adieri parfumate plutind peste grădini. Soare privea dansul aproape ritmat al perdeluței albastre de la fereastra deschisă spre grădină, de unde respira ușor o boare plăcută. Cine l-ar fi văzut n-ar fi bănuit că tânărul se dusese cu gândul la o balerină înfășurată într-un voal bleu-ciel, pe care o văzuse cu câteva luni în urmă la teatrul „Cărăbuș“, în București. În seara aceea plecase tulburat de la spectacol, cu dureri de cap, obsedat de fantasticele mișcări ale trupului cu linii uluitor de armonioase, în care i se părea că vibrează însăși melodia dansului – un sublim vals de Lehar, abia murmurat de viori.

Adâncit în visare, ca într-o halucinație pe care n-o dorești să se încheie prea curând, privirile îi coborâră pe carnețelul cu scoarțe albastre. Liniile subțiri de pe una din file nu reprezentau altceva decât o porțiune din harta județului Prahova, pe care erau însemnate câteva localități. Pe fila următoare apucase să scrie o dată: *13 aprilie*.

Cu un efort vizibil ridică hotărât stiloul și începu să caute un cuvânt, o idee care refuza să-i vină în minte, deși se lăsa așteptată cu febrilitate. Tocmai când crezu că a ieșit din impas, la ușa dinspre grădină răsunară câteva bătăi distincte. Se ridică iritat și ieși din cameră, străbătu salonul, antreul și deschise. Nimeni.

Oare starea aceea de surescitare continua să-i joace renghiuri? Sau cele câteva păhărele de țuică? Auzise ciocăniturile clar, ar fi putut să

jure. Poate că bătuse cineva la vecini.

De fapt, cine să-l caute la o oră atât de târzie?

Respiră aerul grădinii până când simți că i se limpezește mintea, apoi închise ușa și intră în casă. N-avea chef să se culce, cu toate recomandările lui Belami, deși a două zi îl așteptau niște drumuri grele. Se apropie de masă, hotărât să închidă carnetul și să stingă lumina. Stupefacție! Fila care reproducea fragmentul de hartă dispăruse. Lângă carnet descoperi, uimit, un cartuș de revolver, calibru 6,35.

*

Se lăsase înșelat cu un truc copilăresc, dar nu se îndoi nicio clipă că intervenise cineva care cunoștea bine interiorul casei, faptul că pentru a ajunge din cameră la ușa din grădină era necesar să treci prin salon și prin hol, să se scurgă deci un timp anume.

Întâmplarea în sine nu-l frapa, pentru că nu era omul care să dea amănuntelor, chiar izbitoare, o importanță covârșitoare. Obișnuia, în astfel de împrejurări, să coboare repede „pe pământ“, la acea luciditate care face din omul cel mai exaltat un tip de un calm imperturbabil, niciodată de moment. Deocamdată, dintr-un calm impus, nu socotea util să știe mai multe decât știa.

Faptul, aparent enigmatic, era indiscutabil în legătură cu misiunea pe care i-o încredințase comandantul său de regiment. Găsi, totodată, de cuviință că nu este cazul să escaladeze fereastra și să înceapă să răscolească boschetele pentru a da de urmele vizitatorului nocturn. Ar fi fost inutil. Logica, o logică elementară, îi spunea că în noaptea aceea nu va mai avea ocazie să întâlnească personajul misterios a cărui „semnătură“ era un cartuș de revolver.

Soare avea o memorie vizuală cu care se putea mândri, de aceea fu o joacă pentru el să refacă schița, treabă care nu-i luă mai mult de câteva minute. Cercetă îndelung punctul unde se sfârșea o linie șerpuitoare, punct care coincidea cu un sat prăvălit pe o coastă de deal, năpădit de pruni înfloriți, unde, numai cu o zi înainte, descoperise o mașină neagră cu perdelițe galbene la geamuri și care în loc de portbagaj, deasupra, avea o platformă suficient de solidă pentru a susține doi oameni – la asta se gândise atunci – și un trepied pe care era fixat un aparat de filmat.

„De aici vor porni mâine. S-ar putea să-i mai găsesc încă acolo“, își spuse. Și, în același timp, se gândi că până în revărsatul zorilor mai avea de dormit câteva ceasuri. Înainte de a se dezbrăca, își pregăti

costumul civil, fulgarinul, pălăria și servieta în care îngrămădi tot ceea ce socoti că i-ar putea fi necesar.

Nu potrivi deșteptătorul, pentru că avea acea calitate, pentru mulți greu de explicat, de a se trezi exact la ora dorită. Simțul acesta neadormit funcționa la el la fel de perfect ca și ceasul.

Când stinse lampa, i se păru că aude un foșnet abia sesizabil în salon. Se apropie cu prudență de ușă și avu senzația că dincolo se află cineva care, probabil ca și el, pândea un zgomot, o mișcare sau poate chiar în clipa aceea se pregătea să apese clanța.

Deschise ușa brusc, la perete, și în cadrul ei apăru o siluetă al cărei contur se desenă vag în semiîntunericul din salon. Întinse brațul, apucă o mână delicată și... un țipăt ușor îi dădu certitudinea că avea în față o femeie. Aprinse lampa. Ceea ce îl izbi fu înfățișarea stranie, chipul de o paloare cadaverică, ochii întredeschiși, cu gene ușor răsucite peste pleoape, o fizionomie unică în felul ei, care părea a se ascunde sub masca unei somnambule. Părul lung, negru, mângâia discret ovalul feței, de icoană bizantină, adâncind și mai mult lividitatea obrajilor.

Fata era îmbrăcată într-un chimono cu crizanteme negre, mari, care se mula perfect pe trup.

— Cine ești dumneata? Și ce vrei?

Nu primi răspuns. Îl privi câteva secunde cu ochii ei mari, negri – cel puțin aceasta fu impresia lui, că-l studiază – sau poate că nu privea niciunde, pentru că se întoarse brusc și vru să plece.

Soare nu-i îngădui.

— Cine ești? Nu spui? Nu crezi că ai datoria să-mi explici prezența dumitale în fața ușii? Ce dorești de la mine?

Ea nu reacționa în niciun fel, nu căută să se smulgă din strânsoarea mâinilor lui.

O trase mai aproape de lumină. Era frumoasă, uluitor de frumoasă, și avu impresia că ochii îi scânteiază în lacrimi. Slăbi strânsoarea, descumpănit, și abia atunci ea se desprinse și se depărtă fără zgomot, lăsând în urmă doar acel foșnet greu perceptibil și o suavă undă de parfum.

Soare nu se mișcă până ce nu auzi undeva, la o cameră învecinată, o ușă închizându-se. Atunci făcu câțiva pași prin bezna din salon și se opri în fața încăperii în care intrase ea, fata cu părul negru. Lipi urechea de ușă, dar nu auzi altceva decât foșnetul cunoscut și pașii ei ușori.

Se depărta la fel de încet cum venise.

Fata aceasta, ieșită ca dintr-un vis, care apăruse și dispăruse atât de neauzită, avea oare vreo legătură cu tot ceea ce îl preocupa pe el acum? Sau era vorba de o ființă bolnavă și care, lipsită de control, venise să-i încurce toate socotelile? Ar fi vrut să știe totul chiar acum, să descopere misterul fetei cu părul negru dintr-o singură scânteiere a spiritului, dar așa ceva era cu neputință.

Până acum, în cele câteva zile pe care le petrecuse în casa aceasta nici nu bănuise măcar că îl despărțeau doar câteva ziduri de o ființă atât de imaterială.

Se gândi să afle totul despre ea, cât mai curând cu putință, eventual să stea de vorbă cu cei care ar putea să-i dea amănuntele lămuritoare despre ea.

Un lucru i se părea cert: nu ea fusese cea care-i subtilizase schița. Ar fi fost cu mult peste puterile sale să pună la cale cu atâta precizie o astfel de treabă. Și riscant.

Existau, fără îndoială, niște oameni care-l pândeau, care știau despre el mai multe lucruri decât ar fi vrut el. Cine erau, în ce mod se apropiaseră de camera în care locuia? Aceste întrebări nu-l împiedicară însă să doarmă adânc câteva ceasuri.

2. MAŞINA CINEAŞTILOR

Cei doi operatori cocoţaţi pe platforma maşinii negre tresăriră neplăcut surprinşi auzind tusea înfundată a motorului motocicletei. Erau îmbrăcaţi identic: pulovere albastre, pantaloni largi, gri, după moda occidentală, şi fiind cam de aceeaşi talie şi la fel de voluminoşi ar fi putut să fie luaţi de cineva drept fraţi. Şi chipurile lor aveau trăsături comune: obraji prelungi, frunţi înguste şi bărbii ascuţite, astfel că, aşa încruntaţi cum îl primiră pe neaşteptatul drumeţ, îi dădură acestuia impresia că are în faţă doi actori costumaţi, pregătiţi să apară în scenă.

Noul venit îi salută respectuos, într-o germană dialectală, iar cei doi răspunseră în aceeaşi limbă şi nu-i puseră nicio întrebare. Numai privirile lor, vizibil ostile, căutau cu o nerăbdare nedisimulată să afle rostul prezenţei lângă maşina lor a necunoscutului.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi! Apelez la bunăvoinţa dumneavoastră. Am păţit un necaz cu motocicleta; un cauciuc dezumflat. Împrumutaţi-mi o pompă pentru câteva minute. A mea e defectă.

Noul venit avea mereu tendinţa să-şi susţină ceva: ochelarii asemănători celor de aviator, mustaţa suficient de bine tăiată, à la Ramon Novarro, pălăria tiroleză sau pantalonii golf.

— Sunteţi străin, nu?

— Da. Vin din Austria. Fac turul Europei pe motocicletă. Dumneavoastră sunteţi cumva austrieci?

— Nu. Venim din alte ţări. Turnăm un film.

— Vă doresc mult succes, domnilor! Aici aveţi ce filma. Îmi împrumutaţi pompa?

— Desigur... Johnny, dă-i omului ce-i trebuie.

Cel numit astfel coborî de pe platformă şi, după ce căută în trusa maşinii, scoase pompa pe care o întinse motociclistului.

— Vă mulţumesc. V-o restitui imediat.

Într-adevăr, reveni peste câteva minute.

— Încă o dată... mii de mulţumiri. După câte mi-am putut da seama, în momentul când am venit filmaţi, nu?

— Încercam să prindem un panoramic. Condiţiile de luminozitate sunt însă destul de vitrege.

— Iertaţi-mă, stărui motociclistul, sunt prin părţile acestea

peisaje mult mai frumoase. Eu am străbătut aproape toată regiunea. De ce v-ați oprit tocmai aici?

Cei doi operatori ridicară din umeri:

— Așa a hotărât regizorul.

— A, probabil că aveți un itinerar prestabilit. V-aș fi condus eu în niște locuri de o frumusețe incomparabilă.

— Sunteți foarte amabil, dar știm pe ce drumuri să mergem.

— Și sunteți mulțumiți cu ceea ce ați realizat până acum?

— Din nenorocire... am colindat cam mult... Sate, câmpii, dealuri... N-am găsit tot ceea ce ne propusesem. Poate ne-am fi descurcat mai repede dacă ne-am fi orientat spre sălbatica Vale a Oltului. Aici, pe Valea Prahovei, prea este multă mișcare. Peisajul a început să-și piardă din autenticitate. Știți doar, când apare civilizația, dispare poezia naturii. Noi tocmai acest lucru încercăm să imortalizăm acum pe peliculă; poezia care se zbate între viață și moarte, care încă mai trăiește. Așa-i, Otto?

— Evident, Johnny.

— Interesant. Foarte interesant. Mi-a făcut o plăcere deosebită că v-am cunoscut. De aceea am o dorință: cândva, poate, ne vom reîntâlni, poate chiar voi avea ocazia să văd filmul pe care-l turnați. Îngăduiți-mi să păstrez imaginea dumneavoastră. Aș vrea să vă fac o fotografie. De pretutindeni duc cu mine imagini:

— Cu plăcere! răspunseră cei doi într-un glas.

Și motociclistul, care purta un aparat de fotografiat pe umăr, se conformă.

— Cred că va fi o poză interesantă, de care am să-mi aduc aminte cu multă plăcere.

După ce strânse burduful aparatului, călătorul salută cordial pe cei doi operatori, apoi dispăru într-un nor de praf și de benzină arsă.

3. RENDEZ-VOUS NOCTURN

În micul carnet cu scoarțe albastre al locotenentului Soare apărură la fila datată 13 aprilie următoarele însemnări:

„Cei doi presupuși operatori, Otto și Johnny, par să fie tipi teribil de experimentați, nu numai pe linia așa-zisei lor profesiuni. Cred că dacă scena s-ar fi desfășurat într-un loc mai izolat n-ar fi lăsat să le treacă pe sub nas un „motociclist“ cu mustață și ochelari negri...

Mâine va fi, fără îndoială, o zi dificilă pentru semnatarul acestor rânduri. N-ar fi de loc surprinzător ca originala „colivie“ a noilor mele cunoștințe să-și fi luat... zborul. Poate chiar în clipa când notez aceste observații, mașina se află la zeci de kilometri de satul unde staționa azi...

La o eventualitate nu m-am gândit suficient: dacă au părăsit țara?

În seara aceasta voi trece pe la Belami. Sfaturile și îndemnurile sale îmi sunt foarte necesare. S-ar putea să mă bruftuluiască pentru că am pierdut contactul cu „inamicul“. E o greșeală de tactică elementară, pe care am comis-o poate dintr-o prostie. Ar fi posibil să iau și o pedeapsă. Nu cred că n-aș merita-o...“

*

După-amiază, când mă reîntorceam din drumul meu cu rezultate nesperat de bune, am întâlnit-o, în fața porții, tocmai când se pregătea să intre, pe... fata cu părul negru. Nu m-a băgat în seamă, ca și cum nu m-ar fi văzut niciodată, nu mi-a dat nici cea mai mică atenție. N-am apucat nici măcar s-o salut. M-a izbit, același amănunt ca și în noaptea trecută: superbul ei păr negru, odihnitor pentru ochi, și acea paloare a tenului și mai accentuată la lumina zilei.

Am rămas în loc și am urmărit-o cu privirea până când a intrat în casă.

Am auzit pași târșiți pe pietrișul aleii. M-am întors. A apărut o bătrână înaltă, uscată, cu ochii într-o continuă mișcare, zâmbind insinuant ca acei bătrâni lipsiți de preocupări, care încearcă să-și umple golul vieții înregistrând fiecare amănunt, cât de neînsemnat, din jurul lor.

Am salutat-o, mi-a răspuns prietenoasă, după care s-a apropiat cu un aer conspirativ:

— Să nu zici nu... Îți place domnișoara?

— Să spun că da... Și ce folos? N-ați văzut? Nici nu mă ia în seamă.

— Așa sunt toate, niște prefăcute. Dar până la urmă... Eu n-am fost la fel? a chicotit, înțepându-mă cu un deget descărnat în umăr. Ești frumușel, nu se poate să nu-ți fi pus ea vreun gând.

— Nici măcar nu știu cum o cheamă, deși locuim în aceeași casă.

— Asta-i bună! Ai întrebat-o și nu ți-a spus?

— Am impresia că n-o să-mi răspundă.

— Cine știe... Încearcă, frumușelule... Încercarea moarte n-are, dar nici nu te costă.

A plecat, cu zâmbetul ei cumva antipatic.

La drept vorbind, nu știu ce să cred. Fata cu părul negru risipește cu larghețe un mister evident în juru-i... Trebuie să ridic odată vălul de taină care-i acoperă chipul!

*

Abia seara s-a reîntors Belami de prin locurile unde se desfășoară manevrele. Era indispus ca niciodată, livid, cu ținuta destul de nepusă la punct pentru a-mi da seama că avusese o zi grea. Cizmele, pline de noroi. Mantaua, udă. Cascheta, la fel. De sub cozoroc, ochii apăreau ca două lumini care abia mai pâlpâie. M-au impresionat încercările lui de a ascunde o istovire adâncă.

Ploua. Încet. Stăruitor însă. Ploaie de toamnă transmutată sub cerul primăverii, un cer îmbâcsit de pâclă, vânăt, insuportabil.

Îl așteptasem o jumătate de oră în fața cantonamentului, sub acoperișul destul de înalt al porții. Văzându-l în halul acela, l-am salutat poate mai reglementar ca niciodată – dintr-o diplomație explicabilă – gata să-mi iau tălpășița dacă aș fi observat chiar și într-un simplu gest că prezența mea este inoportună. Spre surprinderea mea, chipul i s-a luminat brusc:

— Ce-i cu tine, mânzule? Unde dracu’ ți-ai lăsat mușteriii?

Am îngălbenit. Am găsit că este mai cuminte să ocolesc răspunsul:

— Știți, am venit pentru altceva.

— Hai, intră! m-a poftit cu un ton care nu admitea nicio replică.

Camera sa era o hărăbaie încărcată cu mobilă veche, dar bine întreținută – proprietarul decedase cu câteva luni în urmă și încăperea, chiar cea în care locuia acum colonelul, rămăsese de atunci nelocuită și niciun lucru nu fusese clintit, fiindcă bătrânul lăsase cu limbă de moarte

aceasta. I-am povestit totul lui Belami.

A ascultat încruntat – în timp ce-și lepăda straiele ude, cizmele, ciorapii – relatarea mea destul de telegrafică, apoi și-a trecut mâna prin păr.

— Ce zici, să mergem iar la românul meu?

— N-aș fi de părere. Credeți că nu există ceva cel puțin la fel de important care îl reține în Câmpina?

— Mă, e un catâr zăpăcitul ăsta de jandarm, un catâr, pricepi? Auzi, să nu poți conta pe un prieten în astfel de împrejurări, mai ales că sunt niște treburi care ne privesc pe toți... Trebuie să ne bizuim pe noi, altceva n-avem de făcut... Iar tu...

„Acum o să mă ia la refec că am pierdut «contactul»“, am gândit eu, mai ales că aceasta era una din tezele lui favorite, pe care ni le expunea nu o dată în franțuzește, în termenii învățați la școala de război, în Franța.

— Tu ai făcut bine, țâncule... Foarte bine ai făcut că ai plecat repede. Le-ai risipit, într-un fel, suspiciunea. S-ar putea să creadă că au stat de vorbă chiar cu un turist trăsnit și incomod. Dar ai în vedere că șederea lor aici ar putea să fie temporară. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da. Cred că da.

— Ești așa cum am sperat: deștept. Ce zici, n-ar fi bine să-ți dau câțiva oameni în ajutor?

— M-ar încurca. Sunt sigur.

— Și eu cred la fel. Bine. Tot ce-ți recomand: prudență... Am nevoie de ceva... Soare!

— Am înțeles.

— Cât despre „fata cu părul negru“, cum ai botezat-o, nu știu nici eu ce să cred. Încearcă, totuși, să-i intri în grații. Ai toate condițiile unei reușite. S-ar putea să fie amestecată în potlogăriile astea. Poți să știi?

— Eu unul sunt convins, domnule colonel.

— O cafea vrei?

— Nu vă refuz.

Belami și-a arătat din plin ospitalitatea.

Am văzut că este frânt de oboseală, deși făcea eforturi eroice să nu se dea de gol. De altfel, și pe mine abia mă mai țineau picioarele, de aceea, în clipa când a adormit în fotoliu, mi-am luat ușor cascheta și, în vârful picioarelor, m-am furișat spre ușă.

— Ce, pleci așa, fără să zici bună seara?

— Iartă-mă, Belami! N-am vrut să te trezesc.

— Bine, du-te, mânzule... Și ține-mă, dacă poți, zilnic la curent... În zilele cât mai rămânem aici să-mi faci lumină în povestea asta cu cineaștii. Ai priceput? Noapte bună!

*

Soare părăsi cantonamentul lui Belami cu un plus de vivacitate. Încă ploua mărunt, enervant, o ceață subțire ca un voal plutea deasupra străzii slab luminate. Tânărului ofițer nu-i displăcea însă această „călătorie“ scurtă în împărăția ploii. Mai ales că-i reamintea un vers dintr-o poezie a lui Baudelaire, omniprezență a spiritului său, care, deși contrazicea liniștea de plumb a nopții, îi răsuna în auz parcă șoptit în ritmul sacadat al ploii:

„La rue assourdissante autour de moi hurait“

În astfel de împrejurări, când toate câte-l înconjurau – casele, pomii, oamenii – se topeau în aburul umed, răcoritor, se deștepta în el altă lume, lumea în care prindeau să se asocieze atâtea noțiuni și în care colindau atâtea siluete, atâtea chipuri de care se lega strâns existența lui. Deși prea puțini trecători se zăreau la ora aceea, deși orășelul părea golit de ființe, avea strania senzație că pe urmele lui se furișează cineva. Se opri de câteva ori, o bucată din drum chiar se reîntoarse, obsedat, cercetă cu privirea colțurile gardurilor și caselor nu atât din teama de a nu fi atacat pe neașteptate, cât din dorința de a ști, de a se convinge că acea intuiție ciudată, rezultată – credea el – din proprietățile magnetice ale creierului, care-i semnala pericolul, îl înșeală sau nu.

Nu descoperi nimic care să-i confirme bănuielile.

Ajunse acasă. Becul din zidul casei, care de obicei rămânea aprins până târziu în noapte, era acum stins. Mai mult bâjbâi drumul pe mica alee. Ca niciodată și ușa de la intrare era încuiată cu cheia. S-ar fi jenat să trezească pe cei din casă la o oră atât de târzie. Nu avea altceva de făcut. Se pregăti să bată. Auzi însă scârțâitul unei chei în broască. Se trase înapoi instinctiv și se lipi de zid. Ușa se crăpă; un cap apăru în deschizătură.

— Unde ești? întrebă cineva. De ce nu vii?

O femeie. Nu, nu era proprietăreasa. Cunoștea timbrul vocii acesteia, uneori, de cele mai multe ori, repezit, chiar glacial. Ori ființa care-i vorbise avea un glas cu nuanțe total opuse, care emana o căldură proprie.

Cine să-l fi văzut prin bezna din grădină? Era, oare, așteptat? Apăru în ușă. O mână fierbinte o căută pe a lui. Se lăsă condus. Parfumul

acela... nu, avea dubii, era... al fetei cu părul negru.

— Dumneata?! întrebă uluit.

— Da!

— De unde știai că am să vin?

— Te-am așteptat. Am să-ți spun ceva care te-ar putea interesa. Dacă nu ești dispus să afli, poți să treci direct în camera dumitale. Dacă vrei, vino la mine!

Soare optă pentru ultima alternativă, nu înainte de a-şi strânge brusc mâna dreaptă pe tocul pistoletului, pe care nu-l scoase însă din buzunar.

*

Se așeză pe pat, cu mâinile încrucișate pe genunchi și cu fruntea ridicată spre el. Parcă îi dispăruse acea paloare care pur și simplu îl înspăimântase la prima lor întrevedere. Sau lumina, mai mult bănuită, pe care veioza o răspândea cu zgârcenie, îi estompa culoarea pământie a chipului.

— Stai! De ce nu stai? îl invită.

— Vreau să știu...

— Ai să știi, ai să afli tot ce te interesează, dar înainte de aceasta te rog să iei loc.

Se așeză și el, dar ea nu mai spuse nimic.

— Așteptăm pe cineva?

— Nu! Nerăbdător mai ești... Spune-mi, ce-ai vrea să auzi mai întâi de la mine? Că sunt îndrăgostită, că te plac, că de câteva zile mă obsedezi, că nu pot închide ochii fără să-ți văd privirea? Sau vrei să știi dacă am vreo legătură cu anumiți oameni care te interesează în mod deosebit la ora actuală? Și una și alta?

Soare încremenise, copleșit de această răbufnire neașteptată a ei.

— Poate că te interesează să știi cum am avut curajul să-ți vorbesc. Am aflat ceva de care nici nu-ți trece prin gând măcar. Și mai știu că ultima ființă cu care vei vorbi – glasul ei deveni deodată grav – în scurta dumitale existență, de loc glorioasă, sunt eu... Degeaba duci mâna la buzunar. Mai bine privește spre fereastră.

Locotenentul întoarse capul într-acolo, dar în afara perdelei de creton vișiniu care acoperea complet cadrul ferestrei nu înregistră alt amănunt care să-i rețină atenția.

Rămase calm până când, brusc, simți în jurul gâtului o frânghioară subțire, alunecoasă, al cărei nod se strânse fulgerător, tăindu-i

răsuflarea.

Încercă să se ridice, dar nu reuși. Trupul începu să-i vibreze, ca străbătut de un curent electric.

Atunci ea se ridică și făcu un pas spre el. Încă unul... Și încă unul... Întinse mâna cu degete albe, frumoase, lungi și-i căută ochii.

— Ochii ăștia... ochii ăștia...

„E nebună“, gândi Soare și începu să se zbată și să geamă, cu privirile împăienjenite, și atunci ea făcu un semn și nodul din jurul gâtului slăbi. Fu orbit de o lumină vie. Nu mai avu putere. Se prăbuși țipând.

— Trezește-te, țâncule! Ce naiba ai visat?

Soare sări în picioare de pe scaunul cu spătar, vizibil fâstâcit.

— Belami, cred că am... îmbătrânit puțin de ieri...

Colonelul râse cu poftă:

— Vezi ce compliment mizerabil îmi faci indirect, mânzule? Eu am dat tonul, nu?

Soare roși. Nu mersese chiar până acolo cu intenția. Totuși se gândi s-o repare cumva.

— De fapt, spunând „am îmbătrânit“, nu m-am gândit la altcineva în afară de mine.

— Las-o moartă mai bine. Înseamnă că trebuie să mergem la culcare. Cât mama naibii o fi ceasul? Tiii, aproape 12...

— Să trăiți... și somn ușor în continuare!

— La fel. Înseamnă că ai visat ceva frumos, dacă ești atât de bine dispus.

— Grozav de frumos, Belami.

— Nu-nțeleg însă de ce ai gemut...

— Cum? Am gemut? Dacă m-ați omorî, n-aș ști să vă răspund.

De data aceasta, tânărul locotenent plecă cu adevărat.

*

Sub influența visului – în drum spre casă remarcă freamătul surd al ploii la fel ca în vis – întoarse privirea în câteva rânduri. Era ceva straniu, ciudat de asemănător cu visul în atmosfera încețoșată, de parcă deasupra pământului apăsa ușor un strat subțire de fum. Becul din zidul casei era, însă, aprins, iar ușa era deschisă. La fereastra „ei“ zări un fir de lumină. Ce-ar fi să bată?

Se hotărî, fapt pe care nu și-l explică îndată, să ciocănească în geamul înapoia căruia „ea“ poate aștepta ceva sau pe cineva. Ținea să schimbe câteva cuvinte cu fata, să afle măcar cum o cheamă, de unde

vine și ce caută în Câmpina.

Bătu ușor de două ori. Chipul ei apăru îndată, parcă fata s-ar fi așteptat la bătăile acestea discrete.

Ovalul feței, văzut din noapte, îi apăru ca o pată de umbră, cu tonuri diferite. Nu izbuti să rețină vreo tresărire pe trăsăturile ei. Îl privi uimită, nemișcată, fără să spună ceva. Atunci el îi făcu semn să deschidă geamul și când fata îl crăpă ușor, îi vorbi:

— Vă rog, iertați-mă... Două cuvinte vreau să vă spun... Numai atât.

Ea lăsă brusc colțul perdelei cu un gest care, i se păru, trăda iritare. Crezu că n-o să accepte să iasă, deși geamul rămăsese întredeschis. Aștepta destul de mult, până ce o văzu apropiindu-se.

— Vă mulțumesc! Și scuzați-mă!

Ea îl privi lung. Soare îi simți răsuflarea fierbinte, foarte aproape de obrazul său și, profitând de bezna din antreu, o prinse ușor de braț.

— Pentru Dumnezeu, spuneți ceva... măcar un cuvânt. Nu-mi lăsați impresia că sfidați sau că...

— Vino, vino o clipă!

Glasul îi suna stins. Avea până și în voce ceva din aerul acela halucinant, plin de mister.

O urmă cu pași șovăielnici, silindu-se să calce la fel de imaterial. Îl conduse și îl invită să intre în cameră. Părea obosită, grozav de istovită, și pleoapele i se închideau des, ca și cum lumina veiozei ar fi supărat-o. Nu-i oferi scaun.

— Pentru binele dumitale m-am hotărât să-ți vorbesc. Viața îți este în pericol. În mare pericol. S-ar putea să te trezești oricând cu o surpriză de loc plăcută.

— Nu pot decât să vă asigur de toată recunoștința mea, șopti el, înregistrând pentru prima dată cu claritate detaliile întregii ei înfățișări.

Ochii fetei păreau bântuiți de flăcări cărora nu le simți decât dogoarea. Părul, pe care avu pornirea să-l atingă cu mâna pentru a se convinge dacă este real, obrazul pe care apăruse, ca un fard de o rară finețe, o tentă trandafirie pe fondul palid, trupul cu linii armonioase, pe care capotul de un galben pal le evidenția cu dărnicie, totul parcă purta masca irealului.

— Deci... prudență.

— N-ați putea să fiți mai explicită?

— Mai mult nu știu.

— Mi-ați face un serviciu nemăsurat.

— Regret.

— N-am putut să-mi explic, noaptea trecută, prezența dumneavoastră...

Ea stătu în cumpănă, apoi se hotărî să răspundă:

— Bine, am să-ți spun. Venisem să te previn.

— Să mă preveniți? De ce n-ați făcut-o? De ce n-ați vorbit?

— Tot timpul era cineva în spatele meu. Nu puteam s-o fac.

— Ce se ascunde în toate astea? Cine vă urmărea?

— Același om care...

Nu mai spuse nimic, cu toate că Soare insistă.

— Măcar atât să-mi mărturisiți: ce vă reține lângă indivizii aceia? V-aș putea da o mână de ajutor...

— Un contract.

— Contract?!

— Da. Voi deține rolul principal în filmul „Fata cu părul negru“.

— Ah... N-aș fi bănuit. Am auzit însă că acum se filmează numai exterioarele.

— Bineînțeles că și prezența actorilor este necesară.

— Și atunci... cum rămâne cu pericolul de care m-ați prevenit?

— Am fost martoră, fără voia mea, la o discuție. Se punea la cale... se punea la cale ceva împotriva dumitale.

— Înseamnă că îi incomodez cu ceva. Nu?

— S-ar putea. Nu știu. Am riscat, și-au dat seama că am asistat, împotriva voinței lor, la discuție.

— Știu că locuim sub același acoperiș?

— Indiscutabil... da.

— Presupun că avertismentul dat n-a fost formulat de ei fără să știe că auziți totul.

— Posibil. Eu am făcut-o însă din proprie inițiativă.

— Îmi oferiți din nou prilejul să vă exprim recunoștința. Și dacă nu depășesc niște limite, îndrăznesc să vă propun ceva: vreți să deveniți aliatul meu?

— Cu neputință. Mă țin departe de preocupările lor. În plus, nu sunt suficient de curajoasă, cum ești dumneata, de exemplu... Cel mai bun lucru care îți rămâne de făcut este să-ți vezi de militărie – te asigur că tot ce am spus este adevărat și că primejdia există. Mai mult, te-aș ruga să nu mă cauți, orice s-ar întâmpla. Mi-ai cauza un mare rău. Uită tot ce ți-am spus, numai de pericolul care te paște să nu uiți.

— Am să țin cont, de bună seamă, de sfat. Nimeni nu va afla de

întrevederea noastră. Totul este însă atât de enigmatic.

— Te rog! Am auzit un zgomot. Mai bine pleacă... Te rog! Du-te în camera dumitale.

— Nici măcar numele nu vi-l cunosc.

— Dacă ții cu tot dinadinsul... Mariana...

— Noapte bună, Mariana!

— Noapte bună!

Ieși din cameră cu o nouă imagine a fetei cu părul negru. Era ceva greu de intuit în toată această înlănțuire de întâmplări.

Camera i se păru neprimitoare, rece, florile din vază păliseră, deși dimineața schimbase apa. Zări ceva pe masă, un mic punct sclipitor, lângă scrumieră. Se apropie încet. Era un cartuș de calibru 6,35.

4. ÎN PIJAMA, PE STRĂZILE CAPITALEI

Nu dormise nici două ceasuri, când, fără să-şi explice de ce, sări în picioare. I se păru că e ziua la amiază, că lumina soarelui a inundat încăperea. Dar aceasta dură numai o clipă, până când desluşi un ronţăit de motor în faţa porţii. Farurile unei maşini măturaseră faţada casei şi, deci, fereastra lui. Automobilul viră şi porni cu viteză în sens opus.

Deschise fereastra şi simţi din plin aerul rece al dimineţii. Apoi observă cum se deschide poarta fără zgomot, ca într-un film mut, şi cum se strecoară în curte un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu larg, de culoare închisă. Îl urmări atent şi nu-i fu greu să înţeleagă că omul nu avea intenţia să se îndrepte spre uşă. Din mica alee apucase la stânga. Or, într-acolo era fereastra ei. Se gândi să escaladeze prichiciul şi să se convingă dacă individul va bate la geamul fetei cu parul negru. Dar s-ar fi putut să fie un prieten sau o rudă şi se temu ca lucrurile să nu ia o întorsătură nedorită. S-ar fi pus într-o situaţie jenantă faţă de ea. Apoi n-ar fi fost exclus ca omul din noapte să fi ocolit intrarea pentru a ajunge la căsuţa din fundul curţii, un fel de magazie de lemne în care locuia o familie nevoiaşă. În momentele de ezitare, uită că orice amănunt era extrem de preţios şi că furat de presupuneri, nu putea să lase nimic la voia întâmplării.

Din starea de nehotărâre îl scoase chiar vizitatorul, care apăru din nou pe alee.

Locotenentul se îmbrăcă cu pantalonii şi, fără să-şi mai ia haina, îşi puse un fular, smulse fulgarinul din cuier, apoi un basc şi sări în grădină. Închise fereastra şi se opri la poartă. O crăpă, scoase capul şi-l zări pe celălalt, la câteva zeci de metri, în susul străzii. Porni pe urmele lui, cu paşi măsuraţi, păstrând o distanţă care să nu-i bată la ochi celui din faţă, deşi acesta mergea repede şi nu părea să fie îngrijorat că ar putea să-l urmărească cineva.

Abia când celălalt apucă spre gară, Soare începu să creadă cu adevărat, că acesta n-are nici în clin, nici în mânecă cu tot ceea ce-l interesa pe el. Îi întări convingerea faptul că individul nu întorsese măcar o dată capul, mersese liniştit, ca orice om plecat după treburi. Mai mult de formă, intră în incinta gării şi se amestecă printre cei ce aşteptau sosirea trenului. Îl pierduse din ochi pe urmărit. Îl descoperi la casă,

numărând banii. Se întoarse repede cu spatele, ca să nu fie observat. Inima îi porni în galop iute, pentru că trăsăturile celui pentru care venise până aici nu-i erau necunoscute. Era Johnny...

Își săltă gulerul fulgarinului și se prefăcu că-l interesează „mersul trenurilor“. Individul trecu la numai câțiva centimetri și parcă intenționat îl șterse cu mâneca pardesiului. „N-a făcut-o cumva dinadins?“ se întrebă Soare. Dar după felul în care celălalt se depărta, fără să arate că l-ar interesa cineva sau ceva, se liniști. „Va trebui să continui urmărirea, hotărî locotenentul. Contactul s-a restabilit. Am să-i comunic treaba asta lui Belami“. Din „mersul trenurilor“ află că prima, și de altfel singura garnitură care urma să plece peste cinci minute, era un accelerat: Brașov – București. Nu avu nicio îndoială că și omul lui urmărea aceeași țintă, de aceea scoase un bilet pentru București.

— Ce clasă doriți? întrebă casierița.

— Clasa a doua, răspunse, fără să stea prea mult pe gânduri. Adică, nu... a-ntâia am vrut să spun.

Plăti. În ultimul moment se decisese să ceară bilet la clasa întâi, cu care ar fi avut acces și la celelalte două clase.

Trenul sosi alb de brumă, ca un moșneag, scârțâind prelung din frâne. Johnny se urcă într-un vagon de clasa a doua. Soare intră în compartimentul alăturat. Se plasă pe locul cel mai apropiat de ușa compartimentului, să observe culoarul.

Pe locul de lângă fereastră dormea un bătrân. Sforăia îngrozitor. Nici măcar nu se mișcase când intrase Soare. Îi suportă aproape o jumătate de oră sforăitul, până ce dimineața începu să-și reverse apele tulburi. Ieși pe culoar și trecu nepăsător prin fața compartimentului vecin. Omul lui se lungise pe bancă și dormea cu capul pe valiză.

Se opri lângă una din ferestre. Își aprinse o țigară. Fuma cu poftă, încrezător în șansa pe care o avusese și încercând să-și imagineze cum va decurge pentru el această neprevăzuta călătorie. Veni controlorul, locotenentul îi întinse biletul la viză și se miră că acesta îl privește cam lung. Își dădu seama de ce, observând că mâneca pijamalei ieșea din cea a fulgarinului. Se întoarse cu spatele și ascunse cât mai bine tivul de poplin roșu al pijamalei.

*

Gara de Nord fremăta de lume. Un du-te-vino care îl ameți la început. Se temea ca omul din fața lui să nu dispară cumva, înghițit de această forfotă imensă. Îl urma la zece pași. Încercase să-și schimbe

înfățișarea cât de cât, bascul și-l afundase în buzunar, fularul și-l înfășurase în jurul gurii ca unul pe care-l dor grozav măselele.

La ieșirea din gară îl întâmpină o zi superbă cu soare, un efluviu de lumină care scălda Capitala și-i pătrundea prin toți porii. Câțiva birjari îmbrăcați în sutane de catifea albastră îl traseră de mânecă, mai încolo șoferii, cu portierele mașinilor deschise larg. Soare nu-i luă în seamă nici pe unii, nici pe ceilalți, pentru că privirile lui nu aveau decât o țintă. Cel pe urmele căruia se afla se îndreptă spre stația tramvaiului 15. O adevărată bătălie la intrare, dar până la urmă reușiră amândoi să se urce, locotenentul păstrând tot timpul o anumită distanță față de celălalt.

Chiar și aici, în vagonul de tramvai, Capitala își făcea simțită prezența prin uluitoarea ei energie în continuă descătușare, prin fizionomiile oamenilor, plini de viață, zgomotoși. La Brătianu coborâră o mulțime de călători, iar la Piața Națiunii și mai mulți. Aici trebui să coboare și Soare. Fără să-l piardă din ochi pe Johnny, nu-i scăpară în același timp multe amănunte din furnicarul pieței. Bazarurile încărcate cu mărfuri – stămburi, ciorapi, tricotaje – tarabele întinse, pline de mărunțișuri, lumea grăbită izbindu-se și îmbrâncindu-se, strigătele oltenilor cu nelipsitele coșuri vârfuite de legume și fructe exotice, totul uluia, speria în acest colț al Bucureștilor.

Omul lui se strecura cu abilitate printre tarabe, cumpărători și gură-cască, astfel că Soare trebui să facă adevărate exchibiții pentru a nu-l pierde în vălmășagul acela.

Nu reuși să-și închipuie ce l-ar fi putut interesa pe individ hala de carne, dar văzându-l cât de repede se fofilează spre cealaltă ieșire, avu certitudinea că acesta încearcă să dispară.

Halele erau și ele pline de lume, larma și mai insuportabilă.

Și deodată Soare nu-l mai văzu. Se opri contrariat; celălalt parcă fusese înghițit de pământ. Își roti privirile prin hală, suit pe o bară metalică. Nu-l zări. Îl cuprinse furia și amărăciunea. „Ca pe-un nătărău m-a dus de nas“, se căină el. Din clipa aceea se simți mic și își pierdu cumpătul. Puse sub observație ieșirea spre care se îndreptase individul, câteva minute stătu acolo nemișcat, pe bara metalică, până ce veni un măcelar și-i strigă să coboare. Nu se dădu jos imediat. Își mai plimbă o dată ochii în toate părțile și se lumină. Îl zări pe omul pentru care făcuse acest drum, tocmai când individul se pregătea să iasă pe cealaltă ușă, după ce făcuse un ocol prin hală. Se grăbi să-l ajungă. După felul cum se furișa, trăgând cu ochii în toate părțile, știa că manevra tactică pe care o făcuse urmăritul avusese o țintă precisă.

Coborî de pe bară și se îndreptă cât putu de repede spre ieșire. Când să iasă, un cărucior pe care erau așezate uriașe hălci de carne îi bară drumul. Disperat, căută să-l ocolească, dar oamenii care intrau îl îmbrânciră și îl ținură multe minute în loc, în imposibilitate de a face o mișcare. Când, în sfârșit, căruciorul fu dat la o parte și când izbuti să se strecoare din hală era prea târziu. Ar fi fost cu neputință să descoperi pe cineva printre câteva mii de oameni care se îmbulzesc. Numai o întâmplare fericită, de felul celei care îi surâsese în hală, l-ar mai fi putut pune pe urmele lui Johnny. Și Soare nu întârzie să se agațe de un fir de speranță. „Așa cum eu nu pot să-l văd, nici el nu mă poate zări. Cine știe, poate dau de el“, se mângâie, simțind că-l dor ochii de atâta încordare. Trecu iar prin piață, pe la bazar, printre prăvălioarele și tarabele doldora de mărfuri. Se amestecă apoi printre țăranii veniți să-și vândă produsele sau să târguiască, mai intră o dată în hală, închipuindu-și că celălalt ar putea să se ascundă tocmai acolo, ca într-un labirint suficient de sigur. Totul fu zadarnic. Deprimat, apucă pe cheiul Dâmboviței privind absent spre sutele de covoare multicolore expuse pe parapetele metalice, fără să ia în seamă pe cei ce-l trăgeau de mânecă pentru a-i vinde o scoarță, un chilim sau o cuvertură oltenească. Se opri sub un tei și-și aprinse o țigară. „Da, da, ca pe-un nătărău m-a tras pe sfoară. Trebuia să înțeleg intenția lui de a coborî într-un loc atât de aglomerat, trebuia să-l „țin de mână“, să nu mă depărtez de el... Iată cum se pierde iar „contactul“, domnule locotenent. Merit să fiu bătut. Chiar am să-l rog pe Belami s-o facă. Am să-i povestesc totul... prostia care m-a făcut să cred că individul habar n-are că este urmărit. Și pe urmă îl rog să-mi tragă câteva palme.“

Pașii îl duseră, aproape mecanic, spre gardul spitalului Brâncovenesc, acoperit cu afișe mari care anunțau spectacolele bucureștene: opere, concerte, reviste. Le străbătu cu privirea, dar nu reținu niciun titlu. Gândul îl transportase la Câmpina și acum înghițea admonestările lui Belami cu fruntea plecată, ca un condamnat care-și ascultă sentința.

— Sunteți cumva bolnav?

Vocea îl trezi la realitate. O femeie cu părul cărunt, îmbrăcată într-un pardesiu verde, decolorat, îl privea cu milă. Înduioșat, Soare îi zâmbi prietenos și clătină din cap. Apoi se îndepărtă.

Simțea organic nevoia de a comunica cu Belami. Dar cum putea să facă aceasta? Era sigur, comandantul lui se afla acum pe coclaurile prahovene, între militarii regimentului. Poate n-ar fi rău să-i dea o telegramă, să-l anunțe că se află în București. Seara ar găsi acasă depeșa,

s-ar liniști sau poate s-ar neliniști, însă ar avea o veste despre el. Dar la întoarcere ce avea să-i raporteze? Că l-a „pierdut“ copilărește pe individul care acum îi făcuse atâta sânge rău? „Iată unde se întâlnește prostia cu nepriceperea, aici, în capul meu“, nu înceta el să se mustre.

O pornise spre Piața Senatului, pe lângă Tribunal, și când ajunse aproape de pod apucă pe Calea Victoriei. Până la Poșta mare mai erau câțiva pași. Totuși va trimite telegrama. Belami să știe ceva de soarta locotenentului său. „Am să rămân până mâine în București, am să străbat străzile, centrul și mahalalele, nu se poate să mă dau bătut atât de ușor“, hotărî el.

Stătu încă multă vreme în fața Poștei, nefiind decis cum să formuleze misiva, astfel ca Belami să priceapă îndată ce motive l-au adus la București. Nici atunci când se opri la ghișeu pentru a cumpăra formularul, în mintea lui nu se precizase felul în care să trimită telegrama.

Până la urmă scrise pe formular: „Mă aflu în București. Stop. Telefon ora 23. Stop. Soare. Stop“. Așa, colonelul ar fi putut înțelege. „Cifrul“ prin telegramă era destul de greu de folosit, dar telefonic îl va putea anunța pe colonel mult mai simplu și mai puțin bătător la ochi. „Și dacă mă va întreba cu ce scop am plecat? Ce pot să-i spun? Am să-i transmit că am venit să cumpăr ceva de la firma „Hermann și Robert“... Hermann și Robert, da... Stai!... Stai, cum nu m-am gândit până acum, adormitul de mine, spuse, iluminat de o idee. Belami, sunt cel mai prăpădit dintre locotenenții tăi“.

Mototoli formularul, îl aruncă la coș și ieși din localul Poștei. Mai mult alergă pe drumul pe care venise de la piață. Nu ajunse până acolo. Coti la dreapta, pe lângă clădirea Tribunalului. Îi venea să fugă. Opri un taxi.

— Du-mă la magazinul „Hermann și Robert“... Știi unde este?

— E-te, na! Cum să nu știu? Puțin mai sus. Pe Rahovei.

— Mână repede!

— Cât poate mașina! răspunse șoferul nepăsător, apăsând totuși pedala acceleratorului.

Soare nu mai scoase un cuvânt, timp de câteva minute cât ținu cursa. Când șoferul opri în fața magazinului, spuse:

— Trage puțin mai departe!

Plăti și fără să mai aștepte restul coborî și traversă printre căruțele, tramvaiele și automobilele care circulau în ambele sensuri ale străzii. Se opri peste drum de magazin și se postă acolo. Trebuia să gândească bine, înainte de a hotărî să facă ceva.

Magazinul se afla la parterul unuia din puținele blocuri de pe acea porțiune a Căii Rahovei. Pe firma uriașă vopsită în roșu-violet citi: „Vinurile Rhein peste tot. Hermann și Robert“. Vitrinele erau aranjate cu gust, sticlele cu vin de Rin erau așezate pe suporturi argintii, pe butoaie care purtau aceeași inscripție: „Hermann și Robert“. Prea puțini oameni intrau în magazin. Cei mai mulți priveau și plecau mai departe. O oră trecu și Soare nu se mișcase de la postul său. Nimic nu-i reținu atenția în acest timp, în afară de un automobil negru care stopă câteva minute în fața intrării. Coborî un bărbat înalt, blond, trecut de cincizeci de ani, care intră în magazin ducând în mână o servietă. Se reîntoarse fără ea, urcă în automobil și plecă. Asta nu-i spuse prea mult locotenentului. Reținu marca mașinii, fără să știe de ce: un „Volkswagen“. „Poate că ar fi bine să intru și să mă interesez de ceva, eventual de o adresă, sau să cumpăr o sticlă de vin. L-aș mai îmbuna pe Belami“.

Așa făcu. Intră, un vânzător se înclină cu respect și-l întrebă ce dorește. Cumpără o sticlă și ieși. Nimic nu-l izbise în magazin. Doi vânzători, rafturile pline de sticle, o curățenie desăvârșită, o scară în formă de spirală către etajul superior, două uși. Notase amănuntele acestea și îndeosebi faptul că hârtia de ambalaj era din același sort cu cea pe care o găsise și pe care i-o lăsase colonelului Dobreanu.

Încă avea să mai aștepte, în apropiere, poate că totuși...

După un sfert de ceas, același Volkswagen negru care-l adusese pe individul cu servieta opri în fața magazinului. De data aceasta nu coborî nimeni. Nici șoferul. Claxonă numai scurt, și ușa magazinului se deschise. Soare se trase repede după colțul gardului, fără să-și poată stăpâni emoția. Din magazin ieșise „omul lui“: Johnny. Se urcă în mașină. Volkswagenul porni imediat.

Locotenentul, pe trotuar, făcu semne disperate unui taxi, dar șoferul nu-l observă. Spre norocul lui, dinspre șoseaua Alexandriei apăru un camion greu militar. Militarul de la volan îl văzu și stopă.

— Sunt locotenent, mă aflu în misiune. Urmărește Volkswagenul negru, să nu-l pierzi, vorbi el dintr-o răsuflare.

— Am înțeles, răspunse șoferul, și camionul, cu viteză sporită, se plasă în curând înapoia automobilului.

Cursa aceasta luă sfârșit în față Gării de Nord. Soare își reluă urmărirea după ce individul se îndreptă spre casa de bilete. Îl lăsă să-și scoată bilet și se opri și el la aceeași casă.

— Dați-mi un bilet până la Câmpina! ceru el fără să se mai grăbească. Cât mai avem până la tren?

— Un sfert de oră.
Plecă spre peron, ca un om lipsit de griji.

5. CASA DE PE DEAL

— Veniți de departe? vru să știe podarul de la sondă, cercetând încălțămintea noroită a călătorului.

— Da, vin destul de departe. N-am găsit nicio ocazie, așa că am mers mai mult pe jos. Abia aștept să dau de o casă ospitalieră.

— Casa este acolo, pe deal. Singura mai apropiată. Cât de ospitalieră va fi, o să vă dați seama singur, completă sondorul, zâmbind oarecum neîncrezător.

— Nu locuiește acolo un bogătaș?

— Ba da. Unul Protopopescu. E conacul lui. Îl cunoașteți?

— L-am cunoscut odată, de mult. Poate sunt treizeci de ani de atunci.

Podarul clătină din cap, cu aceeași neîncredere, privind părul încărunțit al călătorului.

— Poate pe tatăl lui, pe Drăguș, l-ați cunoscut. Ăsta e mai tânăr, nici cincizeci de ani nu are.

Trecătorul nu se simți dator să mai insiste asupra vechii sale cunoștințe. Mai întrebă:

— Zici că pe drumeagul ăsta...?

— După ce treceți crângul, se vede dealul, și casa e acolo, la doi pași. Lângă sfoara aia de salcâmi.

— Mulțumesc. Nu mă rătăcesc eu. Seara bună!

— Bună seara!

Trecătorul porni mai departe, după ce-și dezbrăcă fulgarinul, călcând atent pentru a evita ochiurile de apă rămase pe drum după ploaie. Curând, sondorul îl zări urcând cu pași destul de viguroși clinul dealului în vârful căruia se afla construcția aceea destul de neobișnuită, un fel de culă oltenească de dimensiuni apreciabile.

Când ajunse în dreptul salcâmilor, Soare fu cât pe-aci să tresară: mașina neagră, cunoscuta mașină pe care o urmărise prin atâtea sate până aici, apăru deodată de sub ramurile pline de frunze. Nu se zărea nimeni prin apropiere.

Trecând pe lângă ea, locotenentul aruncă o privire fugară înăuntru. Văzu câteva reviste și ziare azvârlite de-a valma pe banchetă, un pled împăturit și un ghid automobilistic, pe a cărui copertă citi în fugă:

„România în automobil“. Nu se opri, ca și cum automobilul nu l-ar fi interesat câtuși de puțin, deși în apropiere zări și silueta unui bărbat oacheș, în pulovăr albastru și pantaloni gri, același costum în care erau îmbrăcați cei doi operatori pe care avusese ocazia să-i cunoască.

Nu schiță nici măcar o umbră de interes. Celălalt îl urmări un timp cu privirea, apoi își văzu de treabă pe lângă mașină. Cel puțin așa crezu Soare, pentru că în clipa când vru să apese pe clanța ușii, ca să pătrundă în casă, simți o mână grea pe umăr:

— Pe cine căutați dumneavoastră?

Omul care-l oprise i se adresase într-o românească fără cusur.

— Caut pe domnul Protopopescu. Sunteți cumva fiul dânsului?

În clipa aceea se deschise ușa și, în pragul ei, apărură Otto și Johnny.

— Ce s-a-ntâmplat, Dane? întrebă Otto. Cine este domnul?

— Sunt un bun prieten al domnului Protopopescu. Dacă ați fi atât de amabil să-l anunțați...

— Domnul Protopopescu nu-i în țară, căscă Dan. Iar eu nu sunt fiul dânsului, ci al administratorului.

— Oh, mă iertați! N-am venit de mult pe aici. De fapt, nici acum n-aș fi venit, locuiesc la Galați... S-a ivit ceva, ceva deosebit, o afacere formidabilă despre care aș vrea să-i vorbesc amicului meu. Din cauza aceasta am bătut un drum atât de lung.

— Nu v-am spus că e plecat din țară? spuse din nou plictisit Dan. Nici fiul dânsului nu-i aici.

— Păcat. Cred că l-ar fi interesat treaba asta. Mă rog. N-am decât să plec.

— Unde să plecați? întrebă brusc Otto, schimbând o privire semnificativă cu Dan.

— Înapoi, la Galați, firește.

— Vă grăbiți atât de tare?

— Desigur, am de gând să caut un alt partener. Pentru asta n-am timp de pierdut.

— V-aș sfătui să rămâneți peste noapte aici. E mai sănătos. Mâine vă ducem noi cu mașina până la tren.

— Dar vreau să plec acum totuși!

— N-ar fi prea recomandabil. Avem motivele noastre să vă reținem. Domnul Protopopescu are să se supere.

— Să-nnoptez aici?

— Fără discuție. Există camere suficiente unde vă puteți odihni.

— Am să vă urmez sfatul, cu rugămintea ca mâine să plecăm cât mai devreme...

— Chiar așa vom face. Avem și noi tot interesul să plecăm înainte de revărsatul zorilor. Afacerile domnului Protopopescu sunt propriile noastre afaceri.

Modul în care fusese reținut îl puse pe gânduri pe locotenent. Cei trei aveau bănuieli? Greu de crezut. Singura grijă care-l preocupa era însă pentru ceea ce voia să facă, pentru intenţiile cărora voia să le dea curs atunci când întunericul avea să cadă definitiv. Se întinse pe pat, în camera în care fusese condus. Era calm, cu toată situația încordată, singur între zidurile reci ale unei case necunoscute, înlăuntrul cărora se petreceau, fără doar și poate, întâmplări pentru care înfrunta acum un pericol evident. O făcea însă cu seninătate de om matur, deplin echilibrat. Credea că fiecare ființă, în sinea ei, deține niște resorturi intime care reacționează prompt când instinctul de conservare o cere. Și mai era ceva care-i aducea, ca pe o ploaie liniștită, calmul: nu cunoscuse încă senzația fricii, nici în fața morții n-o trăise, deși întâlnise „doamna în negru“ de câteva ori; o sfidase cu o aroganță caracteristică vârstei, o bravadă de care un altul, în situația lui, poate s-ar fi ferit. Această ignorare a senzației de teamă îl hotărâse, de fapt, să accepte un drum pe care alți tineri de vârsta lui îl străbăteau între acordeoane și chitări, într-un salon de dans la brațul catifelat al unei fete sau, deseori, în fața tejghelei unui bar, lângă o ceașcă de cafea și un pahar de coniac.

În câteva rânduri, Soare auzi zgomot de pași în fața ușii. În câteva rânduri, degetele lui strânseră mânerul revolverului. Casa era plină de șoapte, uși se deschideau și se închideau, chiar și un glas de femeie se auzi, apoi o melodie fluierată de cineva în curte, aproape de fereastra camerei în care fusese condus.

Când liniștea păru a se fi așezat în acel loc atât de izolat de pe culme, socoti că e momentul să-și înceapă cercetările. Se ridică încet și, după o scurtă ezitare, timp în care își ascuți auzul pentru a prinde orice mișcare, se îndreptă spre ușă. Se strădui s-o deschidă fără zgomot. Balamalele erau neunse, pentru că scârțâiau strident. Lăsă ușa întredeschisă și din nou ascultă. Cineva spuse:

— Ați auzit un zgomot? Poate că oaspetele are nevoie de ceva. Ia vezi, Dane!

— Să-l ia dracu! Nu sunt sluga lui.

— Du-te, hai, du-te!

Bufni o altă ușă, lovită cu putere în toc, apoi pași grei răsunară în

fața camerei în care Soare aștepta cu răsuflarea tăiată. Pașii se depărtară îndată.

„A plecat cu porcii la jir“, recunoscu locotenentul glasul lui Dan, care se reîntoarse lângă ceilalți. Abia când totul se cufundă în tăcere, îndrăzni să iasă din nou în coridor, precaut, luminând cu o lanternă minusculă toate ungherele. Mai erau două uși, față în față, în afară de cea prin care ieșise Dan. Se opri lângă cea mai apropiată. Apăsă clanța ușor. Ușa era încuiată.

Intră cu pași neauziți și făcu lumină: un pat dublu, un dulap de haine într-un colț, aparate de filmat și role trântite pe podea – numără opt – o sobă în care pâlpâia o scânteie de jar, pereții încărcați de tablouri ieftine. Se apropie de fereastră și o întredeschise. DeslușI un zgomot ușor în coridor. Rămase pe loc. Era Dan, care aprinse o lanternă.

Soare se întoarse cu o piruetă bruscă, fără să dea ocazie celuilalt să observe ceva. Reintră în camera lui. Inima pornise o sarabandă nebunească. Nu cumva îl văzuse Dan?

Se lungi din nou pe pat, dar nu cu gând să aţipească. Planul pe care și-l făurise, cu meticulozitate, îi dădea imbold să reînceapă fără întârziere explorarea camerelor vecine. Aflase ceea ce voia să știe încă de la plecarea din Câmpina.

Fiecare secundă trebuia folosită. Mai avea însă de pus la punct câteva amănunte.

Se simțea relaxat, cu nervii destinși. Singura preocupare era de a exclude eventualitatea unei nereușite. Pentru aceasta îi trebuia îndrăzneală și, slavă Domnului, de așa ceva nu ducea lipsă.

Deschise fereastra. Noaptea îl izbi cu transparența ei, cu un cer albastru-violet, pe apele căruia pluteau mii de scântei palide.

Sări în curte. De undeva, dinspre șopronul al cărui contur se desena vag în întuneric, lătră un câine de câteva ori, puternic, trezind ecouri peste văi, după care tăcu. „Înseamnă că e legat, altfel ar fi fost acum aici“, își zise.

Dădu ocol casei. Ferestrele erau întunecate. Zidurile înalte îl copleșeau într-un fel, poate la aceasta contribuia și întunericul. Se retrase într-un colț mai ferit. Căută o piatră și, după ce o găsi, o azvârli cu putere în gardul din preajma șopronului. Apoi se lipi de zid chiar sub fereastra camerei în care zărise aparatele de filmat și rolele și de unde trebuia să-i scoată cumva pe cei trei.

Nu așteptă prea mult. Cei trei se năpustiră în noapte, cu revolverele în mâini, ocoliră casa, după care se îndreptară spre acareturi.

Atunci se ridică, deschise fereastra și sări, fără niciun efort, în cameră. Luă două bobine și ieși cu ele în coridor. Pe neașteptate, ropotiră pași, scârțâi o ușă, astfel că fu nevoit să se reîntoarcă în încăperea pe care abia o părăsise. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să sară din nou în curte, peste pervazul ferestrei. Ceea ce și făcu.

Când atinse pământul, auzi un glas:

— Uite-l! Într-acolo... După el!

O luă la fugă, orbește, spre gardul înapoia căruia putea să afle scăparea. Îl sări dintr-un salt, fără să scape rolele.

Nici celorlalți nu le trebui prea mult ca să-i ia urma.

Începu o goană furibundă printre ierburi și salcâmi, sub cerul înstelat care părea ca luminat de lună. Soare îi zări pe cei trei, le simți în ceafă răsuflările, așteptându-se din moment în moment să audă și un pistol detunând. Ținta lui era crângul. Acolo era salvarea. Acolo nu i-ar mai fi putut da de urmă, printre crengile joase, pline de ghimpi, cu toate lanternele pe care le aveau și a căror lumină bătea la zeci de metri. Cât mai era, oare, până acolo? O sută, două de pași...

Fuga aceasta nebunească dură câteva minute, printre rădăcini și scaieți, peste buruieni înalte.

Locotenentul nu-și dădu seama ce se întâmplă. Îl ajunseseră? Se împiedicase? Se întinse la pământ, cât era de lung, bobinele îi scăpară, rostogolindu-se în iarbă. Se ridică imediat, aruncă o privire înapoi. Fasciculul luminos al unei lanterne sclipi la zece-cincisprezece pași. Mai găsi doar una din bobine, pe care o apucă strâns la piept, continuându-și fuga, cu pași mari, spre dunga înnegurată a crângului care se zărea la câțiva zeci de metri în față. Cei trei înjurau de mama focului. Simți cum reînvie în el puteri nebănuite.

În sfârșit, fruntea i se izbi de o ramură subțire, vru să se ferească, dar tâmpla întâlni ceva tare. Căzu. Nu cunoștea starea de leșin, dar acum avu impresia că pământul se răstoarnă brusc, că nu mai este în stare să se oprească la niciun gând. Știa, vag, că trebuie să strângă ceva la piept, ceva ca un cerc argintiu, pe care o ființă monstruoasă, cu șase brațe, oribilă la înfățișare, voia să i-l smulgă. O greutate enormă începu să-l apese în creștet. Simțea, ca sub o lespede de piatră, șira spinării. Brațele i se moleșiră.

Cineva strigă:

— Nu! Nu mai avem ce face cu el... În zori vedem noi... Până atunci se va trezi...

Mașinal, înregistră timbrul acelei voci, dar nu pricepu sensul

cuvintelor.

O flacără orbitoare i se aprinse dedesubtul frunții, o lumină vie care-l fixă în ochi și-l orbi.

Mai simți că i-au crescut dintr-o dată aripi, niște aripi uriașe, purpurii, că începe să plutească pe deasupra crângului negru. Cerul i se păru preschimbat într-un ocean roșu, imens, ale cărui valuri căutau să-l tragă în adâncuri reci ca gheața.

6. OMUL DIN UMBRĂ

Se trezi în camera unde descoperise rolele. Spre uimirea lui, cugetul îi era limpede, ca un izvor de munte. Își aminti cu exactitate totul, în cele mai mici amănunte. Câte ore trecuseră de la întâmplarea aceea nefericită al cărei final neprevăzut îl readusese în această încăpere? Încercă să se uite la ceas, dar mâinile îi fuseseră legate.

Mișcarea nu scăpă celor trei, care împachetau ceva voluminos într-o pânză cenușie.

— Ai pus și rola aia? întrebă unul.

— Sst! arătă Dan cu un deget la gură – s-a trezit omul nostru. Rezistă al dracului... După lovitura pe care a încasat-o, credeam că i-ai zburat scăfârlia.

— Ei, te-ai cuminţit, stimabile? îi țipă Dan în ureche, apoi îl prinse de nas și-l strânse atât de tare, încât pe Soare îl trecură lacrimile.

Otto și Johnny hohotiră, bine dispuși.

— Ia spune-ne acum, cine ți-e stăpânul? Spune totul. Altfel îți zdrobim ciolanele. Astea sunt „afacerile“ pentru care ai venit?

Johnny fusese cel ce pusese întrebarea. La tăcerea prelungită a celui legat, Dan scoase revolverul și-i trase siguranța.

— Spui?

— Fără prostii, Dane!

Otto îi smulse acestuia pistolul și-l aruncă pe masă.

— Să răspundă, să răspundă, trebuie să răspundă! urlă Dan, răscolit de o furie aprinsă.

— Ia dă-i drumul, băiete, îi ceru Johnny, așezându-se pe pat lângă el. Hai, n-are sens să te încăpățânezi. Cunoaștem fel de fel de metode pentru ca să te facem să vorbești. Ce dracu’, ne crezi novici... Mie, să știi că-mi placi... Ești curajos... Hai, vorbește!

Locotenentul îi privea în aceeași tăcere. Urmărea pe fiecare cu indiferență, căzut parcă într-o stare de semiconștiență.

— Ne sfidează, bestia! răcni Dan și, după ce-și aprinse o țigară, o întinse spre ochii lui Soare, care se întoarse cu fața spre zid, cutremurat.

Otto îl calmă din nou pe impulsivul Dan.

— Înțelege-mă Otto, nu-l putem căra după noi. Ar fi curată idioțenie.

Johnny își etala blândețea lui, ciudat de suspectă.

— Sunt de părere să plecăm. Ne putem trezi cu surprize. De la el nu aflăm nimic... N-ar fi exclus să ne pomenim cu cineva peste noi.

— Nici gând de așa ceva.

— Poate că mai sunt și alții prin apropiere, observă cu teamă Otto.

— Cunosc bine locurile... Kilometri întregi nu întâlnești țipenie de om. Iar dacă ar fi venit însoțit de alții, până acum i-am fi văzut. E periculos să plecăm acum... Mai ales că n-am rezolvat niște treburi.

Apoi șopti ceva celorlalți.

—Și eu sunt de acord să mai rămânem până în zori. Nici două ore... Tocmai timpul în care am putea goli o sticlă, două din pelinul acela grozav, rosti Johnny, plescăind din buze.

— Asta-mi place și mie, bătu din palme Otto.

— Bine, facem și-așa, se lăsă convins Dan, îndreptându-se spre ușă.

Tot el fu cel care se opri însă cu mâna pe clanță.

— Și el?

— Ești formidabil, râse Johnny. Poate să stea așa trei zile. E zdrobit. Și în plus, știu să fac niște noduri marinărești de nici dracu' nu se mai descurcă din ele... Pe cinstea mea, teribilă idee cu pelinul. Dacă aș putea duce cu mine vreo douăzeci de sticluțe, ce mai treabă aș face!

Dan îi lăsă pe cei doi să iasă.

— Vin și eu îndată. Să-i mai controlez o dată legăturile.

Nu-i trebuiră decât două secunde pentru aceasta; stinse lumina și închise ușa.

I se păru că imediat după plecarea lui Dan, aude două ciocănituri în ușa vecină. Nu putu să-și dea seama ce se întâmplă.

În cameră era întuneric de nepătruns. Se răsuci pe o parte, cu intenția de a constata cât de strâns îl legaseră. Fără îndoială, Johnny era un as în treburi de astea. Frânghia fusese înnodată chiar pe încheietura mâinii.

Locotenentul își aminti, ca prin vis, de un vechi joc al copilăriei...

Acolo, în marginea orașului său natal, pe unde-i băteau piciorușele ziua întreagă, lângă terenul de fotbal se pripășea an de an, pe la rusalii, un circ. Nimeni nu știa de unde vine și unde va pleca. O tiribombă, veșnicii cai de lemn, un cort în care-și aveau reședința „femeia fără cap", „omul cu țeastă de fier", o „panoramă" de misterele căreia se bucurau numai oamenii maturi. Apoi, un gogoșar cu taraba lui, un

alviţar...

De omul cu „cap de fier“ îşi aduse aminte. Îi revăzu ochii congestionaţi, faţa mare, bucălată, fruntea bombată şi părul tuns scurt, deseori năclăit de sânge după „spectacole“. Îşi câştiga pâinea spărgându-şi sticle în cap. Le izbea cu putere de ţeastă, le prefăcea în ţăndări, râdea de i se cutremurau obrajii şi umerii, râdea cu lacrimi, deşi pe lângă urechi i se prelingeau fire de sânge. Numărul acesta îl prezenta seară de seară. Cei ce plăteau pentru a-l admira plecau din cort scârbiţi, tăcuţi, fără să comenteze şi nu mai reveneau niciodată. Câte unul arunca la ieşire o monedă, două într-o pălărie slinoasă pe care o întindea fetiţa acestui celebru „campion mondial“.

Singurul spectator statornic, prezent seară de seară, era un puşti furişat pe sub foaia cortului, pe care „campionul“, dotat cu o statură uriaşă, se prefăcea că nu-l vede, însă îl lăsa să vină lângă el şi la sfârşit îi ştergea lacrimile de pe obraji, cu palma lui grea şi aspră. Copilul scotea o batistă umezită şi i-o întindea uriaşului să-şi şteargă sângele.

„Omul cu ţeasta de fier“ îl învăţase cum poţi să te dezlegi singur, cât de strâns te-ar lega cineva. „Tu ai să poţi s-o faci la fel ca mine când vei fi mare, că ai mâinile lungi, grozave.“ Şi copilul uluia încă de pe atunci pe ceilalţi băieţi cu uşurinţa pe care o arăta în astfel de probe.

Câţi ani trecuseră? Mai bine de cincisprezece. Rareori încercase, între timp, Soare să vadă dacă mai păstrează vechea dexteritate şi iată că acum i se oferea ocazia.

Împinse legăturile cât putu, până ce simţi că ele se deplasează uşor, devenind mai mobile. Acum urma partea cea mai grea, trecerea trunchiului şi a picioarelor printre mâini, astfel ca braţele să-i ajungă de la spate în faţă. Apoi cu dinţii avea să desăvârşească operaţia, treabă cu care uimea odinioară pe cei ce-l priveau.

El însuşi fu izbit de uşurinţa cu care îşi aduse în faţă braţele legate. Avea certitudinea că va reuşi să se elibereze. Când...

Uşa se crăpă încet, un şuvoi de aer îi răcori fruntea înfierbântată. Aveau să-l descopere oare? Poate că-i subestimase pe cei trei. Greşeală de neiertat. Ca să-l atace pe cel ce intră, ar fi însemnat să comită o altă nesocotinţă gravă, care ar fi putut să-i fie fatală. Singura lui şansă, la care acum gândea cu febrilitate, era ca omul ce-şi făcuse apariţia şi se apropia tiptil de pat să nu aprindă lumina. Dar de ce altceva ar fi intrat dacă nu pentru a se convinge că totul este în regulă?

Paşii se opriră. Soare se înfioră. Dacă îşi puseseră în gând să-l omoare pe întuneric? Trupul i se încordă. Trebuia să facă ceva, prezenţa

celuilalt devenise înspăimântătoare. Gândurile îi paralizară brusc, ca și brațele, ca și picioarele...

Pe piept simți o apăsare, un obiect nu prea greu... Ce era asta? Răsuflarea i se tăie... Aşteptă până ce... Nu, nu era adevărat! Și totuşi paşii se depărtară, uşa se închise abia simțit. Omul din umbră ieşi pe coridor.

Ce fusese oare? O nălucire?

Nu, totul se petrecuse în realitate. I-o spuneau luciditatea, încordarea lui, micul obiect care la o anumită mişcare îi alunecă de pe piept. Pipăi cu mâinile, înfrigurat. Descoperi un... cuțit.

„Cine, cine, cine?“ Răspunsul îi veni odată cu o undă de parfum cunoscută. Fusese „ea“.